

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1130

10.11.2024 (135)

Неизвестни герои на бялата раса

Част 3

Уилям Дъдли Пели

В пророческия си роман "1984" Джордж Оруел предвижда вида на обществото, в което Америка бързо се превръща. Девизът на това "бъдещо" време беше: "Който контролира настоящето, контролира миналото, който контролира миналото, контролира бъдещето". Част от този контрол на съзнанието е подпомогнат от "Дупката на паметта". Тя представляваше инсинератор, в който се хвърляха всички частици информация за миналото, които се смятаха за вредни за Системата на Големия брат. За да покажем колко много контролираното от евреите управление в нашата страна прилича на това от 1984 г., представяме историята на Уилям Дъдли Пели.

Въпреки че е лидер на масово движение, което заема водещи позиции през цялото десетилетие на 30-те години на ХХ век, днес името му е напълно неизвестно, с изключение на шепа изследователи. Освен редките, бегли споменавания в няколко исторически книги за епохата на депресията, няма книги за драматичния му живот; няма дори статии във вестници или списания. Неговата снимка не може да бъде открита извън страниците на *"Новият ред,"* нито пък снимките на десетките хиляди негови последователи, въпреки че както неговият образ, така и техният доминират в хрониките и публикациите от онова време. Речите му са недостъпни, въпреки че са били

чути от милиони, понякога по радиопредавания в цялата страна. Той привлича приятелството на легендарни герои като Чарлз Линдберг и омразата на легендарни негодници като Франклин Рузвелт. Синклер Луис написва пълнометражен роман, *"Тук не може да се случи,"* базиран на живота му. Заедно с произведенията на Теодор Драйзер, Х. Л. Менкен, Ф. Скот Фицджералд и други светила на 20-те години на ХХ век, книгите му влизат в учебните програми на колежа в челото на съвременната американска литература. Въпреки това днес нито един колежански курс по "Велики книги" не включва нито едно от неговите заглавия. Той е един от най-важните създатели на нямото кино, автор на такива класически екранни пиеси като *"Гърбушкото от Нотр Дам."* Въпреки неоспоримото влияние на човека върху своето време, името му е старателно изтрито от съвременната история, книгите му (по-лошо от забранени или изгорени) не са публикувани, политическите му постижения са предадени на забрава.

В опитите си да проуча материала за тази статия, след месеци на разследване, научих, че единствената му биография е написана преди осемнадесет години, в неясна университетска дисертация от враждебно настроен аспирант. Някои разпръснати фрагменти от допълнителни данни дойдоха от ксерокси на разпадащите се публикации на самия Пели чрез прашни библиотечни архиви. Всичко за него беше хвърлено в истинска дупка на паметта, не по-малко старателна в унищожаването си, но много по-реална от модела на Оруел. Еврейският Голям брат, който изтрива цялата информация за Уилям Дъдли Пели, е същият контролор на миналото, който се грижи да има много учебници и псевдодокументални филми за телевизията и киното, възхваляващи "величието" на Мартин Лутър Кинг-младши или Малкълм Х. Какво би могъл да направи Пели, което така да удари в сърцето на Кошерната система, че да разпали такива пълни усилия за заличаване на всички сведения за съществуването му от американското съзнание?

Ужас в Русия

Уилям Дъдли Пели е роден в Лин, Масачузетс, на 12 март 1890 г. в крайна бедност. Единственото, което си спомня от детството си, е, че е бил "вечно гладен и оскъдно облечен". За разлика от апологетите на негърската некадърност, негодите не възпират младия Уилям да направи нещо в живота си. За него мизерията не е оправдание за мързел и провал, а катализатор за

подобрение. Още в ранните си тийнейджърски години той си намира скромна работа във фабрика за тъкани, където работи дълги и досадни часове за малко пари. Но спестявал стотинките си и се образовал, като четял при всяка възможност. Четенето е единствената му страст и бягство от тежкия труд и материалната нищета на юношеството. Особено обичал класическите американски автори Фоу, Емерсън, О'Хенри и др. - и мечтаел да стане писател. През осмата година на обучението си вече бил по-добре образован от повечето завършващи колеж и започнал да осъществява мечтата си, когато бил нает като младши репортер във вестник "Хоумстед" в Спрингфийлд. Въпреки че доходът му едва ли е бил по-добър от заплатата му във фабриката за тъкани, той се жени през 1911 г. и на следващата година е благословен с момиченце. Тя обаче умира на третия си рожден ден. Въпреки "страшната скръб" или именно заради нея той работи по-усърдно от всякога в занаята си, репутацията му на репортер с необикновени описателни способности расте и за първи път в живота си е финансово обезпечен. През следващите години милиони читатели се възхищават на неговите тематични статии в такива национално известни списания като *Red Book*, *Colliers* и *The Saturday Evening Post*.

В края на Първата световна война престижът на Пели е такъв, че издателят му го назначава за чуждестранен кореспондент в Източна Европа. В началото на 1918 г. той заминава за Русия с щедра сметка за разходи и дипломатически ранг "консулски куриер", предоставен му от правителството на Съединените щати. За него командировката е забавно приключение, добре платена забава и възможност да почива в чужбина. Оказва се, че това е нещо много повече. До съдбовното си пътуване Пели е щастлив, начинаещ автор, без собствени убеждения. Както си спомня години по-късно, това преживяване го превръща "от невзрачен писател в мрачен кръстоносец".

В продължение на две години той изминава 8000 мили с влак и на кон през Сибир, Украйна, степите на Централна Русия, Далечния изток и Азия до Япония. По време на всички тези дълги пътувания той е личен свидетел на комунистическата революция. Вижда селянки, разпънати на кръст до вратите на хамбарите, както и училищна стая, в която учителят и всички ученици са пребити до смърт, а мозъците им са разпръснати върху черната дъска. Имаше цели села, обезлюдени от убийства, с трупове, които се люлееха от всеки стълб и задушаваша близките потоци. Тези жертви рядко са били военни, нито политически обвързани по някакъв начин. Бяха обикновени хора, предимно фермери и фабрични работници. Подобни ужасяващи гледки,

които се появяваха навсякъде, където червените минаваха, почти изгубиха ума му. Но те бяха толкова обичайни, че той постепенно свикна с морето от кръв, през което пътуваше ежедневно.

Той научава от първа ръка, че комунизмът не е идеология, а просто организация на най-лошите престъпни елементи, ръководени от евреи, за да унищожат езическото общество. Това не беше спекулация. На практика всички комисари, които познаваше (някои от които интервюираше), бяха евреи, а мнозинството от техните активисти бяха обикновени убийци и извратенци, "освободени" от затвора. Те са били мотивирани от омраза, власт и отмъщение, нищо друго. Всичките им лозунги за "равенство" и "мир" бяха прозрачни ругатни, за да заблудят безразсъдните либерали сред руския народ, техните жертви. Опиянени от успеха, евреите открито се хвалеха с плановете си за завладяване на света, като подклаждаха същия вид разделение и в други езически страни. Те казаха на Пели, че Русия е само стъпало, база за международна подривна дейност. Дори техният фалшив "комунизъм" бил напълно излишен, също като собствените им последователи, които те не се колебаели да избиват при най-малък каприз. Дългосрочната им цел беше едно световно правителство, в което езичниците да станат доброволни роби, охраняващи международната икономика със своя гений и труд, докато еврейският народ да доминира на всички важни властови позиции. "След Русия - усмихна се един мазен комисар на Пели, - след това Европа, а после и Америка!"

"Ура за Холивуд!"

Преди политическото си пробуждане отвъд океана той не знае нищо за евреите, никога не е чувал да се говори за тях у дома, докато расте, и най-много да ги смята за членове на нехристиянска религия. Завръщайки се в Съединените щати като променен и разтърсен човек, през 1920 г. Пели представя доклада си пред представителя на Луис Ф. Макфадън от Пенсилвания. Политикът бил толкова разтревожен от чутото, че лично прочел на глас *"Протоколите на учените старейшини от Сион"* на трибуната на Конгреса, с което официално вписал този жизненоважен документ в *архива на Конгреса*. (Протоколите представляват програма за извеждане на еврейските лидери на позиции на политическо и икономическо господство над езическото общество. Предсказуемо осъждани като измама от истеричните евреи, Протоколите бяха проверени едва през 1984 г., когато

популярната книга на Линкълн и Бладжет за легендата за Граала "*Света кръв - Свети Граал*" (установи техните исторически корени). Скоро след това Пели се запознава със служител на Министерството на правосъдието и Робърт Шарп, началник на разузнаването в Държавния департамент. Те му казали, че преживяванията му напълно се потвърждават от богатите им досиета за еврейската агитация в Русия и Съединените щати. Фактът, че тези правителствени мъже са били толкова откровени, е показателен за това колко много политическа власт са натрупали евреите през последните 75 години; днес е напълно немислимо някой американски политик дори да намекне за критика на еврейската заплаха.

Изглеждаше, че нищо не може да спре "историческата неизбежност" на кошерния единен свят, обещан от Карл Маркс. Пели се връща в дома си във Върмонт и се опитва да забрави "банята на ужаса", за която знае, че бавно обхваща цивилизацията. Чувствал се неспокоен и разочарован и му станало непоносимо да живее, дотолкова, че се развел със съпругата си. Това бяха ревящите двадесет години, когато американците бяха обхванати от хедонизма на следвоенното благоденствие. Хората живеели за удоволствие и оставяли сериозните проблеми да се решават от само себе си. Фели също не е имунизиран срещу духа на своето време. Опитвайки се да избяга от собствената си съвест, той бяга в Холивуд, Калифорния, където репутацията му на автор го предшества и той е нает като сценарист в студията M.G.M. и Universal. Работи усърдно, като пише сценарии за водещите филми на деня. Дори създава филмова версия на собствения си разказ "*Шокът,*" който веднага става хит. Работата му е на толкова високо ниво, че скоро се превръща в един от най-уважаваните и най-високоплатени сценаристи в Холивуд. По думите на биографа му, ценените му пиеси за водещия актьор на немия екран "спомогат за утвърждаването на репутацията на Лон Чанси и заздравяват приятелството между двамата мъже. Освен за Чанси, той претендира за "постоянно влизане" в домовете на Теда Бара, Честър Конклин и други известни актьори, продуценти и режисьори".

Зает с живота си в холивудското висше общество, Пели намира време да пише романи, които издигат името му на най-високо ниво в съвременната американска художествена литература. Както "*По-голямата слава*" (възхваляващ простите ценности на живота в малък град в Нова Англия), така и "*Мъглата*" (любовна история) са бестселъри и са високо оценени от критиката. Сравняват го с Ф. Скот Фицджералд и го смятат за равен на Синклер Луис. Но парите и признанието не му носят вътрешен мир.

По ирония на съдбата той първоначално бяга от реалността на Източното крайбрежие в мелниците за фантазии на Холивуд, за да се озове в средата на една предимно еврейска филмова индустрия, която изкривява филмовото изкуство в кошерна пропаганда, която "затъпява, анестезира и като цяло измамва" публиката. "Докато неевреите се концентрираха върху творчеството", казва той, "кожухарите от Второ авеню и печатарите на панталони от Милуоки започнаха да отварят студиа, за да снимат консервирани драми". Чувстваше се вътрешно засрамен, че е имал нещо общо с холивудската илюзия, докато виждаше как еврейската сянка пада върху собствената му страна, точно както в Русия.

На 29 май 1928 г., когато е на върха на успеха в кариерата си и на емоционалните си сътресения, той внезапно и неочаквано се сблъсква с дълбоко вълнуващо лично преживяване. Той пише за него в книгата "*Моите седем минути във вечността*," която се продава в 90 000 екземпляра. До 1930 г. той получава повече от 20 000 писма от своите читатели. Въпреки феноменалния успех на брошурата, авторът разкрива малко подробности относно преживяването си, освен настояването си, че синхронните събития на лично значими "съвпадения" са случки в живота на всеки човек, които ни свързват с някакъв Божествен план. Никога преди това не е бил религиозен човек, Пели не е бил Свети Павел, повален от коня от свещена Божия мълния. Каквото и да се е случило с него, то изглежда не е било по-различно от видението, което младият Хитлер е имал за живота си, когато като 15-годишен ученик в Линц, Австрия, нещо в едно изпълнение на музиката на Вагнер му показало проблясък на бъдещата му мисия. Подобни лично значими случки съвсем не са толкова редки, но обикновено се случват на революционни личности от висок ранг. Във всеки случай Пели вижда, че си губи времето в "некромантията на правенето на филми", които стават все по-антиеврейски настроени, и решава да посвети остатъка от живота си на смислена работа, каквато и да се окаже тя. Чувстваше, че е готов за величие, но му липсваше чувство за посока.

Най-вече е искал да направи нещо полезно за своята арийска раса и западната култура. Той не е бил наясно с националсоциалистическата революция, която се е случвала в Германия, но е смятал, че тя не би могла да надделее над огромната сила на еврейството. Спомняше си как хлъзгавият комисар в Русия беше пророкувал, че Европа ще бъде следващата жертва. Той изучаваше *Майн Кампф*" и се чудеше дали принципите, така ясно изложени в нея, могат да бъдат приложени в Съединените щати. Изглеждаше

твърде хубаво, за да е истина. На следващата година мнимият просперитет на 20-те години на миналия век се срива с Голямата депресия. Съединените щати фалираха и народът им за пръв път изпита истински страх. Когато милиони разочаровани американци се оставят да бъдат подлъгани от разрастващото се комунистическо движение и прозрачните лъжи на Франклин Рузвелт, Пели с ужас разпознава, че в собствената му страна се повтаря същият модел на масови сътресения, на който е бил свидетел в Русия.

Раждането на *Сребърния легион*

Когато обаче на 30 януари 1933 г. Адолф Хитлер е избран на власт, Пели е поразен от гръм. Невъзможното се е случило. Поне някъде по света един езически народ се беше обединил в името на расовото си съществуване. Все пак всемогъщите евреи бяха победени. Ако белите хора са успели да спасят народа си в Германия, същото може да се случи и тук. Още на следващия ден Пели основава *Сребърния легион*, смятан от повечето историци за първата истинска организация от националсоциалистически тип в Съединените щати. Вярно е, че корените на *Американско-германския бунд датират от* десет години по-рано. Но по същество това е била братска група без политически цели, освен, много по-късно, запазването на мира между Америка и Третия райх. *Сребърният легион* започва като нещо съвсем различно. Още от самото начало целта му е била постигането на политическа власт, за да се превърне един ден в правителство на САЩ и да създаде народна държава, основана на основите на "*Майн Кампф*." По-важно дори от тези очевидни политически и философски цели е, че новият дух, динамичната воля на Бялата раса, ще бъде призован да вдъхнови американците както никога досега.

Още от самото начало обаче Пели е изправен пред сериозна дилема: макар да иска ясно да определи организацията си като националсоциалистическа, той се стреми да я направи възможно най-американска. Въпреки че обичаше символа на свастиката и разбираше неговото панарийско значение, той също така знаеше, че сега той е официалната емблема на чужда сила. Той не желаше да създава впечатление, че е агент на друга държава. Вместо стария Куков кръст той избрал буквата "Л" за символ на новата си организация. Тя била лесна за възпроизвеждане при различни обстоятелства и означавала Любов към арийската раса, Лоялност към Американската република,

Освобождение от еврейството и, разбира се, самия *Сребърен легион*. Лично той проектира знамето му - квадратен бял стандарт, украсен с главно Л в алено. През следващите девет години то ще бъде виждано от милиони американци, носено в жестоки улични битки и издигано над всеки щат в Съюза.

Но в началото, след създаването на първия си символ, Пели наистина не знаеше откъде и как да започне. В крайна сметка той се спира на писателските си умения и издава на собствени разноски таблоидния вестник "*Освобождение*." Той предизвиква сензация, превръщайки се в успех на практика за една нощ, като привлича не само многобройни финансови поддръжници, но и експресивни писатели като него и първо десетина, после стотици, а съвсем скоро и хиляди безработни, които се стремят да продават изданието от уличните търговци. В евреизираните градове като Ню Йорк или Вашингтон тези ранни активисти са били нападани от кошерни тълпи, така че същият враг, който е направил нужни шурмовите отряди на Хитлер, е отговорен и за появата на "*Сребърните ризи*." Изборът на името на Пели е очевидна препратка към германските S.S., но присъствието им по време на продажбите на вестници и публичните речи е не по-малко жизненоважно. За толкова кратко време *Сребърните ризи* се превърнаха в *Сребърен легион*. Огромното мнозинство от легионерите в никакъв случай не бяха кресливи революционери, а твърди улични бойци от фабрики, офиси и кампуси на гимназии и колежи. Много от тях бяха и бивши военнослужещи, предадени ветерани от фалшивата "Война, която да сложи край на всички войни". Те прозираха еврейската същност на Депресията и смятаха Ф.Д.Р. за най-еврейския президент, нанасян някога на страната. Най-вече искаха да изместят либерално-капиталистическата и демократична измама и да изградят на нейно място свободна република на щастливи граждани, дълбоко осъзнаващи расовото си наследство. За да постигнат тази цел, те се стремяха да изградят истинско политическо движение, насочено сериозно към поставяне на техните лидери на власт чрез законни, конституционни средства.

Униформите им се състоят от шапка, идентична с тази, носена от хитлеристките шурмоваци, сини велурени панталони, гамаши, вратовръзка и сребриста риза с червено "L" над сърцето. За да компенсират европейския си външен вид, *Сребърните ризи* не пропускат да развяват звездите и райетата редом със знамето на Легиона, а официалният им химн е проарийски текст на фона на известния марш от Гражданската война - "*Battle Hymn of the Re-*

public." "Среброто символизира чистотата на нашата борба", обявява Пели, "и чистотата на нашата раса!" Така започна това, което той нарече "Великият маратон", извиквайки образа на Термопилите - "окончателното състезание за съществуване между арийското човечество и еврейството".

До края на 1933 г. растежът на Легиона е не по-малко от изключителен. В цялата страна се появяват подразделения, тъй като Пели открива, че говори толкова красноречиво, колкото и пише. Към 1936 г. той вече е национално известна личност, която е говорила пред стотици хиляди фермери, студенти, домакини и най-често пред безработни хора в цялата страна. Както описва веднъж в "*Освобождение*." "Мъжете в малките градчета изведнъж се оживяват от пронизителните звуци на *Silver Bugles* (името на корпуса за барабани и тъпани на *Сребърния легион*). Те вдигат вратовете си от канцелариите и струговете. Развяващите се знамена преминават покрай замъглените прозорци, където са гледали света с все по-голямо угризение по време на тази изключително успешна еврейска депресия. Разполагат се по тротоарите и съзират най-добрите образци на американската мъжественост, които правят нещо, за да облекчат масовото недоволство. Те искат да изиграят своите роли." Подобно на нарастващия легион от последователи, бидейки националсоциалистически активист, той се чувства "част от самата същност и фибри на настоящата история на моята страна". Посланието му беше простата истина: "Капиталистическата демокрация се провали, но от нейните гниещи останки се бори да се роди чудовищното ѝ отроче - комунизмът. Руският народ не успя да смаже това чудовище в утробата му и пострада ужасно. Знам, видях как се случи това. Същото се случва и тук. Това не е борба за капитализъм или комунизъм, а между Бялата цивилизация и еврейството".

Сребърни ризи на март!

Организацията на *Сребърния легион* от Пели е уникална. Въпреки че е имало постоянни казарми за обучение на *Сребърния легион* и местни подразделения са процъфтявали в повечето щати и във всеки регион на САЩ, не е имало централна сграда на щаба. Вместо това Вождът, както е известен на последователите си, ръководи Легиона от туристическия си автомобил "Форд". Никога не се задържал на едно място повече от няколко седмици, а постоянно бил в движение, пътувайки от един щаб до друг, организирайки митинги на открито и масови събрания по пътя. Всъщност той изминаваше

по няколко автомобила на година, защото годишно изминаваше изумителните 20 000 мили. Където и да се намираше в момента, това беше националният щаб, от който той провеждаше всички телефонни разговори с другите щабове. Това изключително мобилно ръководство свързваше много тясно различните звена и даваше на Пели огромно разбиране за американците на всички нива, във всички части на страната, като същевременно го правеше лично познат държавник на милиони хора.

Планът му за постигане на властта е открит и директен: Първо, той ще запознае съгражданите си с програмата "*Сребърен легион*." След това щеше да се включи в следващата президентска надпревара в един щат само заради опита, от който той и неговите активисти се нуждаеха, за да разберат практическата политика. С този опит от реалния живот той щеше да направи сериозна заявка за участие в националните избори през 1940 г. Съответно подкрепата за него беше толкова широка в щата Вашингтон, че името му беше включено в бюлетината за президентските избори благодарение на упоритата работа на "*Сребърните ризи*," които събираха хиляди подписи под разпространените от тях петиции. (Тук проучването ми завърши без резултат, тъй като не успях да открия източници, описващи отговора на избирателите, който той спечели. Стигам до заключението, че той трябва да е бил значителен по причини, които скоро ще бъдат изяснени).

Възстановяването на Ф.Д.Р. като президент приближава "конflikта между Светлите и Тъмните сили на земята" - пророчество за предстоящата война срещу Третия райх, направено от Пели в първата му национална радиореч. Неговата оферта за избор увеличи три пъти членовете на *Сребърния легион* и спечели някои важни фигури, сред които Джордж ван Хорн Мозли, пенсиониран генерал от армията на САЩ, представителя на Конгреса Джейкъб Торкелсен, Чарлз А. Линдберг-младши и Уолт Дисни. Всички те присъстваха на публичните му митинги, а някои от тях споделяха трибуната с Вожда. Той беше убеден, че с този вид подкрепа на високо равнище и с очевидното одобрение на милиони средностатистически американци *Сребърният легион* има велика съдба пред себе си. Както пише неговият биограф, "Пели очакваше една Световна ос, съсредоточена в арианизирания Вашингтон и подсигурана в двата края в Берлин и Токио. Докато Китай се клатушкаше на ръба да се превърне в сателит на Сталин, японските армии в Манджурия защитаваха цивилизацията от коварната змия на комунизма." Живял известно време в Япония, Пели започва дълбоко да уважава японците като опора в Далечния изток срещу Съветския съюз. Ето защо той е ужасен

от опитите на Рузвелт да въвлече Япония в катастрофална война, която би оставила широко отворена вратата за комунистическата експанзия в Азия. Шефът се оказа твърде пророчески и тук, както могат да потвърдят осакатените американски ветерани от Корея и Виетнам.

С приближаването на президентските избори през 1940 г. "*Сребърните ризи*," които вече наброяват 100 000 души (House Committee on Un-American Activities, Special Committee, 1939), се възприемат много сериозно от ФБР, които признават Пели за смъртоносен претендент; вождът може и да не влезе в Белия дом, но може да контролира достатъчно гласове, за да отклони изборите от демократите. Популярността на Рузвелт вече намалявала, той не можел да рискува преизбирането си и наредил на ФБР да "разследва" Пели. Главният прокурор Франк Мърфи се възмущава от очевидното политическо преследване и се оправдава пред президента, като му казва, че би било грешка да прави "мъченици от *Сребърните ризи*." Мъченици, мъченици - залогът беше демократичното положение, така че той нареди на това, което Пели наричаше "езически сатрапи", да направят живота на "*Сребърните ризи*" нещастен. Отделът им в Северна Каролина (най-големият щаб на легиона и най-близкото нещо, което имаха до национален офис) беше нападнат от федерални маршали, имуществото му, включително печатарските машини, беше конфискувано, жителите му бяха арестувани и хвърлени в затвора по различни измислени обвинения, всички от които бяха отхвърлени, но едва след дълги месеци на финансово изтощителни съдебни процедури. Въпреки това нито един от конфискуваните материали, както и самата законно притежавана сграда, не са върнати на обеднелите *Сребърни ризи*; усмихнатият съдия им казва, че имат право да съдят правителството за обезщетение.

Веднага след нахлуването в Северна Каролина конгресмен Дикстайн (Ню Йорк) призовава за национална забрана за публично показване на униформата на "*Сребърната риза*." Началникът реагира бързо: "Всеки кике, който си мисли, че може да ми казва каква риза мога да нося или че не мога да нося алено Л на нея, ще получи удар в носа, който ще помни, докато не се приземи в лоното на Авраам!" Както признава дори неговият несимпатичен биограф, "Пели е имал основания да смята, че е подложен на тормоз. "

Тормозът се засилва и той е обвинен в укриване на данъци. Макар че преодолява това политически мотивирано обвинение, големите разходи и времето, необходими за защитата му от предстоящото лишаване от свобода,

саботират кампанията му през 1940 г. По това време (ноември) участието на САЩ в разширяващия се конфликт срещу националсоциалистическа Германия изглежда почти неизбежно. Съответно Пели променя посоката на легиона от кандидатура за изборна длъжност към противопоставяне на Рузвелт и неговите еврейски подстрекатели на войната. *Сребърните ризи* се присъединяват към *Американско-германския бунд*, *Ку-клукс-клан* и множество други големи и малки патриотични организации, обединени в мобилизирането на масова опозиция срещу мира. И тук Вождът доказва силата си да печели милиони, тъй като националните проучвания, направени само седмица преди Пърл Харбър, показват, че повече от три четвърти от американския народ е против война с Оста, освен ако Съединените щати не бъдат физически нападнати. Начинът, по който Рузвелт постига тази предпоставка, добре документиран в някои от книгите, предлагани за продажба от *Новия ред*, е твърде сложен, за да бъде разказан тук. След като Америка най-накрая влиза във войната, Пели е съкрушен от това, което вижда като плъзгане на страната му към пропастта. Работата на живота му през последните девет години, целият чудесен успех на организацията "*Сребърна риза*" и нейната ентузиазизирана подкрепа от страна на обикновените хора, изглеждаха напразни. Той разпусна Легиона, дори вестника му; какво друго можеше да направи?

През 1935 г. се жени повторно, но прекарва малко време с новата си съпруга, от която има дъщеря. Близко до отчаянието, Пели се присъединява към тях в малкия град Нобелсвил, Индиана, където иска да забрави света, който се е опитал да спаси. Годишите на саможертва му се струват "неблагодарна работа, стремейки се да донесеш визия на човечеството, такова, каквото е устроено". Но съпругата му Хелън и някои от най-близките му другари го призовават да продължи, да не се отказва, въпреки най-лошото, което се е случило. Донякъде окуражен, той иска лично уверение от новия главен прокурор Бидъл, че ще му бъде позволено да публикува възгледите си, стига да не подкопава военните усилия. Бидъл му дава честната си дума, че Пели може да публикува, без да се страхува от ограничения. Въпреки че страната е във война, правото на свободно изразяване е гарантирано от конституцията.

Прохитлеристки списък в Америка по време на войната

В разгара на военната истерия, обхванала страната, той пуска на пазара ново списание - *Roll Call*. То е безкомпромисно националсоциалистическо, а

известният му редактор и писателите от "*Сребърна риза*" са безпардонни. Те документират предвоенното петролно ембарго, което Рузвелт налага на японците, принуждавайки ги да станат свидетели на задушаването на икономиката си или да рискуват война, за да се освободят от американското господство. Ф.Д.Р. искаше война, за да спаси собствената си затихваща икономика на "Новия курс" чрез масовото производство, което само военновременната индустрия можеше да осигури. Червените искаха война, за да спасят загиващата съветска робовладелска империя от армиите на Хитлер. Евреите искаха война, за да запазят капиталистическата/комунистическата игра, която така успешно налагаха на езическите народи по света. Най-лошото от всичко е, че преследвайки войната срещу националсоциалистическите сили на светлината, измамените американци даваха възможност на същите сили на вътрешно разложение, които разлагаха германското общество, преди Хитлер да ги изчисти, да пуснат корени и в нашата страна.

Пели изпраща копия за предварителен преглед на публикацията в офиса на главния прокурор за одобрение от правителството. Бидъл можеше да си позволи да изглежда великодушен, тъй като беше сигурен, че последният от *Сребърния легион* ще бъде издигнат на собствената си пирамида от военната истерия на "патриотичните" американци. Но той беше потресен, когато научи, че *Roll Call* е невероятно успешен! Далеч от народната враждебност, която Пели очакваше да го смаже, нахалното малко издание се появяваше навсякъде. И хората открито се съгласяваха с прочутия му редактор. Най-сериозното е, че според биографа на Пели "много екземпляри са намерени сред американските военнослужещи на всички театри на войната". През март 1942 г. тиражите първо се удвояват, а след това се увеличават четирикратно. В рамките на не повече от пет седмици *Roll Call* се разраства с феноменални темпове. Очевидно не всички са били завладени от пропагандните фабрики на Холивуд, обсебени от "къщите на Ротшилд и Рузвелт по къси панталони, изповедите на нацистки шпиони и Сталин по пижами, драмите на главорези, които разстрелват цивилизацията на езичниците, тълпите, които щурмуват разни Бастилии, и новите дилъри, които разбиват тревата за милиардни приюти", както пише Пели тогава. "Влязохме във война, защото егоистичната еврейска политика, наложена на страната ни, доведе Съединените щати до ръба на банкрута."

Тогава, в края на зимата, с него спешно се свързва американски морски офицер, който на 7 декември предишната година се е намирал в Пърл

Харбър. Човекът казал, че Ф.Д.Р. е излъгала американския народ за нападението, като му е казала, че "въпреки че щетите са сериозни, нашият Тихоокеански флот все още е непокътнат". Офицерът заяви, че лично е станал свидетел на разрушенията, които са били много по-тежки, отколкото президентът е допуснал. Всъщност всички американски капиталови кораби били или потопени, или сериозно повредени, с изключение на петте необорудвани (и следователно неработещи) самолетоносача и техните остарели самолети. Пели побърза да излезе с новината в печата: "Японските бомбардировачи накараха Пърл Харбър да изглежда като изоставен проект на В.П.А. в Кеокук!" Специалното издание, което излезе по улиците, беше като бомба и беше погълнато от жадната за истина публика, която беше най-ранната жертва на войната. Но когато главният прокурор показа обичайното предварително копие на Ф.Д.Р., президентът избухна като бойния кораб "Аризона" и поиска ареста на Пели на 4 април. Обвинението: държавна измяна!

Принуден да наруши честната си дума към Пели, Бидъл нарежда на голямото жури да обвини началника в дванадесет престъпления по Закона за подстрекателството. По време на процеса силно политически мотивираният прокурор Оскар Юинг, пушещ пури "голямо колело" в Демократическата партия, категорично отрича, че Тихоокеанският флот на САЩ е бил толкова сериозно повреден в Пърл Харбър, и призовава министъра на флота Нокс да увери съдията (и огромната слушателска радиоаудитория), че ситуацията е под контрол и няма причина за тревога. Докато той говореше, американските военни сили бяха в главоломно отстъпление от непрекъснатата поредица от поражения на целия Тихоокеански театър. Но когато защитникът на Пели заплаши, че ще накара целия спасителен екипаж от Пърл Харбър да свидетелства в съда в подкрепа на противоречивия доклад на *Roll Call*, съдията бързо се отказа от основната част на обвинението.

Сега той е обвинен, че невярно е представил американската икономика като фалирала и по този начин е подкопал общественото доверие по време на война. И в този случай защитата беше добре подготвена и призова Маринър Екълс, председател на Федералната резервна банка, който трябваше да свидетелства под кръстосан разпит и клетва, че американската икономика наистина е била спасена в последния момент само благодарение на военното производство, предизвикано от кървавата баня в Пърл Харбър. Но съдията отхвърли призовката.

Осъден!

За тяхна чест и конгресмен Торкелсън, и Чарлз Линдберг лично са свидетелствали в полза на Пели - изключително смели действия, ако се има предвид, че са го направили в разгара на Втората световна война, когато Съединените щати са претърпели поражение от Тихия океан до Атлантическия океан.

Въпреки тяхната подкрепа и неуспеха на основния обвинителен акт срещу него (да не говорим за пълната липса на доказателства за каквато и да е изменническа дейност), Пели е осъден на 15 години затвор във федерален затвор с максимална сигурност. Обвинението не успя да представи нито едно доказателство, което да доказва, че Пели е извършил каквото и да е предателство; всичко, което той беше направил, беше да критикува една несправедлива война и злия президент, който я замисляше. Двадесет и пет години по-късно хиляди еврейски комунисти и техните безмозъчни подражатели от езически произход горяха американски знамена по улиците и протестираха яростно срещу американското участие във войната във Виетнам; за разлика от Пели, никой от тях не получи тежко наказание. Останал без средства, той не успя да обжалва. По-късно Линдберг казва пред репортер на *"Чикаго Трибюн,"* че Пели не е предател, а истински патриот, който очевидно е преследван за това, че е казал публично това, което все повече американци обсъждат насаме. Пели трябвало да бъде даден за пример на тези хора: Дръжте мнението си за себе си или вижте какво ще ви се случи!

Зашеметен от суровата присъда, той е ням пленник на войната, на която се е противопоставял. Докато Западният свят извън решетките на затвора се самоубива, той чете усилено и мисли дълбоко. Макар и тъжен, нещо в него не му позволяваше да се отчае: "Някой ден ние, американците, ще видим в истинска перспектива какво ни е причинила една чужда орда от четири милиона евреи и защо сме били толкова глупави да го изтърпим." Когато катастрофалното десетилетие на 40-те години на миналия век наближава своя край, дъщерята и зетят на Пели, с помощта на стари другари, успяват да съберат достатъчно пари за апел. Той се провалил, но лоялността им не намаляла и те опитали отново. През 1952 г., когато американците умират безсмислено в Азия, точно както той предсказва, Пели неохотно е освободен предсрочно при условие, че няма да участва в "политическа дейност от каквото и да е характер" - явно противоконституционно изискване, което той

е твърде разорен, за да оспори. С влошено здраве, дъщеря му и нейният съпруг го излекуват в семейния дом в Нобелсвил, Индиана.

Заедно основават нова издателска компания, *Soulcraft Press*, която издава първата му книга след войната: *Нещо по-добро*." В нея той посочва Рузвелт като човека, който е най-отговорен за задействането на социалните сътресения, които американците преживяват през епохата на Виетнам. "Той беше предвестник на днешния развиващ се хаос", който въпреки това се смяташе за необходим за създаването на държава в националсоциалистически стил в бъдеще. Но именно създаването на две нови списания, занимаващи се предимно с мистични и метафизични теми, го изправи финансово на крака дотолкова, че той успя да се отблагодари на всички онези верни последователи, които бяха допринесли толкова щедро за призива му. Както и преди, писането му дава чувство за цел и удовлетворение. И той си спомня без съжаление за онова знаменателно преживяване, което го насочва по трудния му драматичен път през 1928 г.: всичко изглеждаше предопределено да се случи и следователно част от някаква Висша цел, на която той вярваше инстинктивно, макар и да не можеше да я разбере интелектуално. В последните си години той беше щастлив с любовта на дъщеря си и старите си другари и доволен, че макар и да се е провалил, е направил най-доброто, което е могъл, в името на своята раса и нация. А враговете му - враговете на неговия народ - го бяха удостоили с дълъг затвор. Той също така живя достатъчно дълго, за да стане свидетел на възхода на *Американската нацистка партия* на Джордж Линкълн Рокуел - явление, което му предложи дълбока утеха: Някой продължаваше борбата, която той започна преди тридесет години.

Уилям Дъдли Пели умира мирно в съня си на 1 юли 1965 г. на 75-годишна възраст. Докато лежал в несвяст, някой изгорил кръст на моравата пред погребалното бюро. Така и не се установява дали огненият кръст е бил поставен там от приятел или от враг. Кончината му е отбелязана (със злонамереност, разбира се) в националните медии, но веднага след това името му е оставено в неизвестност.

През 1992 г. малкото градче Нобелсвил в щата Индиана отново се радва на кратко национално внимание, когато една лятна вечер съседско момче, играещо си пред дома си, едва не се разминава с падащ метеор, който се приземява в краката му. "От смъртта на фашисткия лидер У. Д. Пели преди седемнадесет години - съобщава местният вестник - останалата част от

Америка не е обръщала внимание на нашата общност".

Животът на Пели като бял патриот е също толкова бурен. Той е първият расов активист в националсоциалистическия стил в нашата страна. Той е предшественик на Командира Рокуел и на движението "Бяла сила" в днешна Америка. Той доказа, че нашата идея, ако се пропагандира със смелост, интелигентност и искреност, има силата да спечели огромно количество последователи, както показват неговите 100 000 последователи. Неговото живо мъченичество в корема на еврейския звяр му спечели почетно място в сърцата на съратниците, които идват след него. Той не се е провалил, както е смятал, както не се проваля един смел войник, който прави всичко възможно, когато е пленен от врага.

Историческите обстоятелства не му позволяват да създаде мечтания от него арийски Вашингтон. Но в далеч по-мощната борба за световно превъзходство на бялата раса той се бори достойно; неговата битка е само началото на една продължаваща война за окончателния триумф на арийското човечество. Вождът и неговите *сребърни ризи* са си отишли преди нас. Те ни вдъхновяват да следваме техния пример. И нашето победно знаме, развято един ден над планетата Земя, ще принадлежи колкото на тях, толкова и на нас!

Източници:

Рибуфо, Лео Пол, *"Протестантите вдясно."* Уилям Дъдли Пели, Джералд Б. Уинрод и Джералд Л.К. Смит, два тома, Йейлски университет

NS KAMPFRUF
KAMPFBUCH DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Number 126 Copyright 1979 26 April 2017 02:06

Der Kampf geht weiter !

Seitang Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da. Sie ist in der Nachkriegszeit und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

„Militarität von Massenarbeit, Vorbereitung, Verfolgung und Verlesung haben nicht ausgereicht, das Kern der gesamten Idee unserer hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu zerstören.“

Alle Nationalsozialisten sind weniger
offensiv, Völler- und Kampfbücher,
sondern schäfer im Kampf um
die Erhaltung unserer weißen Völker.
Die Bewegung ist zwar wieder ge-
worden, aber die Größe des biologischen
Vollblut ist heute noch viel größer als in
der Vergangenheit.

Die vorerwähnte Gegen ist aber nicht,
das Volkstum - gegen alle weißen
Völker (V - in English, keine Misch und
Ermischung, Überforderung und Kon-
servierung
„Oh „legal“ oder „illegal“, ob im
Wahlkampf oder im Brandkampf, ob
mit Propagandamaterial bewaffnet oder
auf einem Schlachtfeld anderer Art. Jeder
Nationalsozialist hat seine Pflicht!“

Hilf Hitler!
Gottwald Lenz

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT!**

НС уведомителен бюлетин
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Преден доклад
Интервю с Моли**
Трета част

NSK: Настоящите ви прескрити очевидно са свързани с философия и
изкуство.

Моли, опитете мнението си за
влиянието на тези теми в
политиката.

Моли: Опитвам се да обяснявам
фотографията, но най-много съм се
концентрирала върху Адолф Хитлер
и Армията на човечеството
(www.thirdreichnews.com/
truth.htm). Дъщеря съм на 21 страници, а
имам още толкова много за правене.
Изучаването на Историята световна
война е абсолютно минало поле от
информация. Търсещ информация за
едно нещо и откривам още две неща,
които трябва да прочути. Чувствам се
малко като археолог, който открива

the
NEW ORDER
Number 179 (179) Printed 1979 April 26, 2017 02:06

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware contemporaries and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The deepest enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are mass White immigration, culture dilution, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hilf Hitler!
Gottwald Lenz

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT!**

**NSDAP/AO е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!**

Печатни и онлайн периодични издания на много езици

Стотици книги на много езици

Стотици уеб-сайтове на много езици

<p>SS Defender against Bolshevism by Reichsführer SS Heinrich Himmler</p> <p>FOR-DANMARK! MOD BOLSEVISMEN!</p> <p>Translated from the SS Original</p>	<p>Julius Streicher Der Hitlers Pöbel Book</p> <p>The Poisonous Mushroom</p> <p>Translated from the Third Reich Original Der Giftpilz</p>	<p>Reinhold Beckmann</p> <p>Hitler in Italy</p> <p>English / German Deutsch / English</p>	<p>SS Viewpoint - Vol. 9 Wife and Family</p> 	<p>Theodor Fritsch</p> <p>The Sins of High Finance</p> 	<p>Luftwaffe War Art Die Luftwaffe im BMD</p> <p>English - German / Deutsch - English</p>
---	---	--	---	--	---

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to
find out how
YOU can help!